

PO SVETU KATOLIŠKEM

Pomanjkanje duhovnikov. To je vprašanje, ki se tiče dušeskrbja in razvoja ter napredka krščanske kulture. Duhovniki so povsod prvi delavci na polju krščanske kulture. Kjer duhovnik ne deluje, ostane to polje večinoma neobdelano. Čim več duhovnikov, tem več delavcev za kulturo in prosveto. Zadnja leta z obžalovanjem opaža krščansko ljudstvo raznih dežel, kako število duhovnikov pada. To velja za našo državo, za Čehoslovaško in tudi za druge države, zlasti še za Francijo. Kar se Francije tiče, je pomanjkanje duhovnikov tako veliko, da katoličani gledajo s skrbjo in strahom v bodočnost. Od l. 1900 do l. 1930 je v Franciji umrlo za 13.000 duhovnikov več, nego jih je bilo v tej dobi novoposvečenih. Vsako leto je torej ostalo 400 duhovnikov nenadomeščenih. V svetovni vojni je padlo, odnosno vsled ran in drugih bolezni umrlo 3000 duhovnikov in bogoslovcev. Samo ena francoska škofija, namreč Lille, ima velik duhovniški prirastek — 451 —, v vseh drugih število vedno bolj pada. Kriv je tega v največji meri kulturni boj (boj zoper Cerkev). Préd l. 1888, ko se je začela borba framonov zoper katolicizem, je bilo na Francoskem vsako leto na novo posvečenih 1700 duhovnikov. Ko se je začela Cerkev preganjati, je vsako leto padlo število duhovniških posvečenj za 100. Pregarjanje katolicizma je bilo v prvem desetletju tega stoletja tako hudo, da so bile celo hiše božje zaprte in semeniške zgradbe. Brezverska državna šola je vzgojila starše, ki se niso zmenili za duhovniški poklic svojih otrok. Slabe učinke padajočega števila duhovnikov še povečuje nepravilna organizacija župnij na Francoskem. Z rastočo industrializacijo se je ljudstvo začelo v večjem številu preseljevati z dežele v mesta ter industrijske kraje. Tako so se župnije po deželi vedno bolj manjšale po številu župljanov, po mestih pa so vedno bolj rastle. Duhovniki pa so kaj radi in preradi ostali na deželi. Dočim brojijo nekatere župnije na deželi komaj 300 do 400 duš, štejejo mestne župnije 30—40.000 duš. V teh župnijah je 9 desetink ljudi vsled premalih cerkvenih prostorov in pomanjkanja duhovnikov izključenih od božje službe. V Parizu pride na 100.000 duš 17 duhovnikov, v nekaterih podeželskih škofijah pa 260 duhovnikov. Pariz bi moral imeti 4800 duhovnikov, pa jih sedaj ima samo le 802. Posledica pomanjkanja duhovnikov je v tem, da duhovniki ne poznajo penzije: od 100 francoskih duhovnikov je 34% starih nad 60 let. Posledica je tudi ta, da morejo skoraj vsi francoski duhovniki se pečati z dušeskrbjem ter nimajo dovolj časa, da bi se pečali z znanostjo in umetnostjo, s prosveto in s politiko. To pomenja za Cerkev velik nedostatek. Verni katoliški krogi na Francoskem se zadnji čas na vso moč trudijo, da bi odpomogli pomanjkanju duhovnikov ter s tem Cerkvi najbolj

Ko nova — tako mehka in lepa — ostane volna, če uporabljate LUX!

LUX

PODALJŠUJE TRPEŽNOST VAŠEGA PERILA!

Lux pere lepo, temeljito in zanesljivo. Vse volnene stvari ohranijo vedno svojo prvotno obliko in so kar se tiče barve in tkanine ko nove. Poleg tega je Lux za roke popolnoma neškodljiv.

LUX PERE TAKO UDOBNO!

V VROČI VODI RAZTOPITI

V MLAČNI PRATI

V MLAČNI IZPLAKNITI

pomogli. V naših krajih razmere niso enake, pa vendar slične. Tudi pri nas se bo treba s tem velevažnim vprašanjem resno pečati.

Svetovni kongres katoliških delavskih društev. Meseca septembra je bil v mestu Haagu na Nizozemskem drugi mednarodni kongres katoliških delavskih društev. Na njem so bile zastopane te države: Nizozemska, Nemčija, Belgija, Luksemburška, Švica, Poljska in Jugoslavija; Španija in Avstrija sta poslali pismene pozdrave. Predsednik katoliške delavske internacionale, — nemški državni poslanec Joos — je v svojem govoru omenil, da vsled sedanje gospodarske krize ljudje trpijo ne same telesno, marveč še bolj duševno. Razveseljivo pa je dejstvo, da je Cerkev na braniku, kar je dokazala s papeževo okrožnico »Quadragesimo anno«. Kongres je nosil papežu Piju XI. brzojav, v katerem se mu katoliška delavska društva zahvaljujejo za njegovo socialno okrožnico ter mu obljublajo, da bodo njihovi člani delovali v smislu načel, izraženih v tej okrožnici.

Doživljaji s pantrom.

Krvoločna mačka panter se še danes podi po gozdovih severnoameriške države Arkansas, kakor lev po afriških džunglah. Posebno huda nadloga je bil panter v dobi, ko so pričela prva gosteja naseljevanja po omenjeni državi. Še pred 25 leti je bilo te vrste mačk polno po močvirjih. Povodnji so prepedile večkrat zver iz ležišč med trstiko. Pregarjali so pantra neusmiljeno, da se je moral zateči v gozdove po hribovju. In tamkaj, v Ozark pogorju, zaščiten od skalovja in votlin, gospodarji še danes.

Panter je boječ in se plazi skozi gošče kakor kača. Ako je pa prisiljen v boj, se bori do pogina, četudi bi lahko utekel napadalcem. V napadu skuša panter svojo žrtev presenečiti na ta način, da se potukne kam v zasedo, spleza na vejo, odkoder se požene na nič hudega slutečo divjačino, na: jelena, divjo svinjo, ali tudi na ovco, ki pride slučajno pe poti pod drevom. Tudi človeka napade panter. Ne mori vedno, da bi si potolažil glad, pohlep po krvi in morenju ga tira v napad.

Očividec pripoveduje o pantru dva naslednja doživljaja:

Panter napade celo družino.

»Ko je bil moj brat star 4—5 dni, je ostavil naš oče naselbino. Upal je, da se bo povrnil še taisto noč po odhodu. Iz neprevidenega vzroka je izostal do drugega dne. Vzel je seboj puško, kakor je to običaj v severoameriških pokrajinah. Izvzemši našega velikega psa (ki je slišal na ime Tige), je bila hiša nezaščiten.

Takoj po polnoči je pričel Tige, ki je čuval vežna vrata, mrmrati ter lajati, kakor bi hotel prepoditi nekoga, ki se plazi proti hiši. V njegovem laježu je bilo nekaj grozečega in izzivajočega. Jasno je bilo, da je pripravljen pes na boj z nekom, ki ga napada. Kmalu smo čuli glasove divjega boja. Moja mati je bila prvotno uverjena, da gre za volka ali kakega tujega psa. Upala je, da se bo Tige že sam obranil in obvaroval hišo. Borba je bila po par minutah končana in vsiljivec se je moral umakniti. Tige se je pomiril, a to ni trajalo dolgo. Izbruhnila je nova borba, ki je bila ljutejša od prve.

Mati je postala nemirna. Od rojstva zadnjega otroka ni bila zapustila postelje. Bila je sama brez varstva s tremi malimi otročiči. Poklicala je hčerkico Lelijo, naj se poda k vežnim vratom in naj skrbno poskusi, če so dobro zaklenjena.

Drugi boj med psom in napadalcem ni bil daljši nego prvi. Komaj se je pa Tige umiril, ko ga je nekaj v tretje izzvalo. Pasji čuvaj je oslabil, zver se je posrečilo, da se je splazila mimo ter splezala na drevo, ki je stalo ne daleč od hiše. Mati je čula razločno, kako je skočila zverjad z drevesa na — hišno podstrešje.

S strahom je prisluškovala. Natančno je čula, kako je iskala zver po dilah kako odprtino, skozi katero bi lahko vdrla v stanovanjski prostor. Naenkrat so začeli padati po dimniku kosci ilovice.

Smrtni strah je popadel mater, ki je znala sigurno, kako se skuša dokopati zver skozi dimnik. Skočila je po koncu, razrezala je slamnato posteljno vložko in je nasula slame na žareče oglje. Slama se je vnela in plamen se je vzpel z bliskavico po dimniku. Zverina je zatulila od bolečine, pognala se je iz dimnika na streho in od tamkaj na zemljo in je izginila.

Ko se je vrnil drugo jutro oče in zvedel o doživljaju v noči, je takoj znal, da je bil obiskal panter našo hišo. Psa je oče komaj našel pod hišo. Obe oči sta mu bili iztrgani in po celem telesu je bil posut z globokimi ranami. Oče je zvesto žival obvezal in si je res opomogla do ozdravljenja.

Pantra je zadavil.

»Spominjam se slučaja«, pripoveduje dalje očividec, »kako je zadavil neoborožen mož pantra. Junak se je pisal Robinzon, prebival je nedaleč od naše naselbine in je bil pravi orjak glede postave. V neki noči se je vračal z obiska proti domu. Ko je korakal skozi precej osvitljen presek v gozdu, ga je nekaj

napadlo iz grmovja. Zdelo se mu je, da mora biti kak velik pes, vendar ni imel časa za daljše premišljevanje. Nehote je stegnil roke in zagrabil zver za goltanec. Mož in žival sta se zvalila po tleh. Robinzon je padel na zverino. Zavedal se je, da mu gre v boju za življenje in radi tega ni upal odmakniti roke od živalskega vratu, da bi segel v žep po nož. Z vso močjo je stiskal napadalcu tako dolgo vrat, dokler ni bil siguren, da ga je zadavil. Robinzon se je oglasil tisto noč z močno opraskanimi rokami pri nas in prinesel v znak zmage zadavljenega pantra.

*

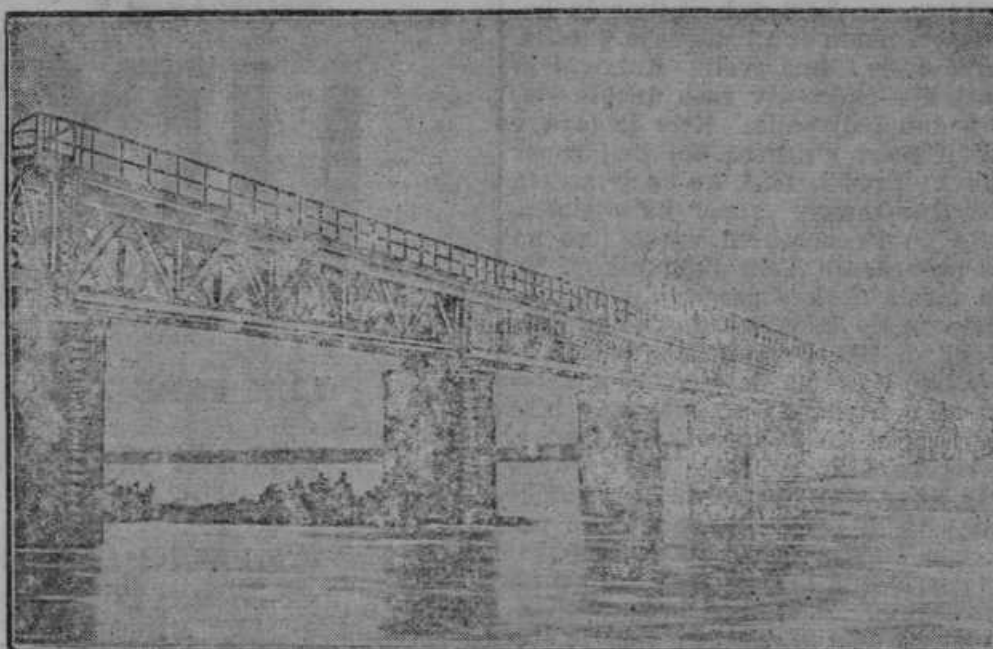

Upokojitev. Te dni je bil upokojen mariborski okrožni inšpektor in občeprijubljeni bivši veliki župan gospod dr. Franc Schaubach.

Poroka. V soboto dne 3. oktobra je bil poročen pri Sv. Magdalení v Mariboru g. Jakob Ciglar, strojni stavec Cirilove tiskarne, z gdč. Amalijo Klethor iz Pobrežja. Bilo srečno!

Kožuhači zaklali fanta. Ob priliki kožuhanja koruze v Razvanju pri Mariboru je bil smrtno zaboden 24letni Feliks Pukel iz Zgornjih Hoč. Ubijalec je še neznan.

Prijet ubijalec. V zgorajni notici poročamo, da je bil v Razvanju pri Mariboru ob priliki kožuhanja izvršen — uboj. Ubijalca so prijeli v petek dne 2. oktobra v osebi 23letnega Marka Borak iz Vinice na Hrvatskem, ki se je mudil pri sorodnikih v Razvanju že 2 meseca. Ob priliki pretepa Borak ni bil zraven, a ga je nekdo potegnil s palico. Udarec je Boraka toliko razljutil, da je stekel v kuhinjo po nož in je navalil na prvega, ki mu je prišel na pot in ta je bil nesrečni Pukl. Marko je zasadil Puklu skozi hrbet nož v srce. — Aretirani priznava zločin.

Vzrok spopada med Kitajci in Japonci v Mandžuriji je železniški most preko reke Hun pri Mukdenu. Most je bil bažo od Kitajcev razstreljen in radi tega so pričeli Japonci s sovražnostmi.

☒ sporu v Mandžuriji. Poveljnik japonskih čet v Mandžuriji, general Minami (desno). Sovjetski vojni minister Vorošilov (levo), ki se bo podal na Daljni vzhod, ker je tudi Rusija zainteresirana na japonsko-kitajskem sporu.